Ч. 158. Неділя 15 (28) липня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12

Письма приймають ся лиш франковані

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З краєвих соймів. — Полуднево-африканьска війна).

На дневнім порядку вчерашного засїданя соймового в Стириї був проект реформи виборчої. Маршалок повідомив, що чотирох послів оправдало свою неприсутність з причини недуги. Відтак сконстатував, що в соймовій сали єсть лиш 45 послів, отже що сойм неповний і не може рішати предложеної справи. Приступлено лише до пояснюючої дискусиї і серед нарад висказано жаль, з причини умисного неявленя кількох консервативних послів. Між иншими забрав слово також намістник гр. Клярі і виявив також жаль, що палата не може радити над виборчою реформою. Правительство дуже прихильно настроєне супротив жаданя розширеня права виборчого на ширші круги населеня, однако мусить вимагати, аби для предкладаної нової соймової курни придержувано ся тих самих правил, як при істнуючій V. курні до ради державної. Вкінци на внесенє гр. Штірґка ухвалено резолюцию, котра вказує жаль, що реформа виборча з причини малого числа послів не могла бути в соймі ухвалена, що однако присутні на засїданю посли тому не винні. Резолюция взиває видїл краєвий, аби на найблизшій сесиї соймовій предложив зараз на початку проєкт відповідної реформи виборчої до сойму. По тім закрито стирийский сойм.

Вісти з полудневої Африки звучать все невідрадно для Бурів. Після анґлійских вістий полонене майже всіх членів ораньского правительства, зробило на Бурів дуже пригноблююче враженє, і загально дає ся відчувати бажанє аби вже раз покінчити війну. Дальше доносять анґлійскі часописи, що Девет, Бота, Делярей і инші провідники Бурів не спосібні ні до яких воєнних виправ в більших розмірах, бо не мають ні людий, ні воєнних припасів. — В цїлім сьвітї проявляє ся горяче співчутє для президента Крґера, з причини нещастя, яке єго навістило. Цар, король італїйський, королева голляндска, президент Люббе, канцлєр ґр. Більов і ин. надіслали єму сердечні кондоленцийні депеші. Покійна жена президента звістна була в цілій полудневій Африці під іменем „тітки Сузанни“ і була взірцем бурскої женщини, котра жиє лише для мужа і дітий. Ніколи не мішала ся до политичних справ, помимо що доля републики обходила єї так само як мужа. З подружа мала 16 дітий, а з внуками і правнуками єї потомство перевисшає сотку голов. Як в молодих лїтах ділила з мужем всї єго труди, так і при кінци житя жаліла над жертвами, які забрала війна. Рідні єї внуки полягали на поли борби, инші находять ся в анґлійскій неволи, що для бурскої женщини страшнійше як смерть. В битві під Дердецот коло Рустенбурга, полягло 16 членів з родини Крґера.

Рух виборчий.

В Коломиї, в міскім павильоні, відбуде ся в недїлю, 28-ого с. м. передвиборче віче, скликане тамошним політичним товариством „Народна Воля“ (дром Трильовским)

У Львові завязує ся передвиборчий комітет техників і промисловців для підпираня кандидатур техників до сойму, котрі в виду інвестиций були-б пожиточні в соймі. Що-до політичного напрямку опогдашні збори техників не подали жадних вказівок.

В Сяноці виринула кандидатура К. Літиньского, б. директора сяніцкої фабрики, на міску курию Коросно-Сянік. — В Новім Санчи бурмістр др. Барбацкий скликав за запрошенями збори до радної салї, на котрих ухвалено вислати 5 депутатів до ексц. екс мінїстра Дунаєвского, з запитом, чи абсолютно відказує ся від кандидатури до сойму з міста Нового Санча.

Збори делеґатів до центрального польского комітету відбули ся передвчера, о годині $4\frac{1}{2}$ по полудни в ґалерийній сали Заведеня ім. Оссолїньских у Львові. Присутних було 64 делеґатів, репрезентуючих 69 повітів — як подають польскі дневники. Провід держав князь Андрій Любомірский, побіч котрого засїли віцепрезеси Козловский і Єнджейович та секретарі Мерунович і Сенковский. Голова зборів, кн. Любомірский, виголосив довшу мову. — В рускім „Народнім комітетї“ зголошено дотепер — як доводить ся Dziennik Polski — слїду-

8)

РОМАН ТРУБАДУРА.

(З польского — Теодора Єске-Хойньского).

(Дальше.)

Венедикт приложив палець до уст і виглянув осторожно з ясминових корчів на огород.

— Говори тихійше — остерігав Івана. — Той чорний ловчий появляє ся всюди, де єго не треба. Підозріваю єго, що слідить нашого пана.

— І ти того також догадав ся? Я не думав, аби ти був такий бистрий. Ти повинен менї добре заплатити, бо то в моїй школї научив ся дотепу.

Жонґлєри, віткнувши голови, розмавляли придавленим голосом.

— Ти вгадав — замітив Іван. — Наш пан любить ґрафиню. Але чому так здурнів? Баламутити женщини, атже то не новина для него. Я сам памятаю яких десять єго любовниць. А до кождої умів так зручно, так скоро забрати ся, що по трех днях, кидала ся в єго обійми. Мав все лиш клопіт, щоби позбути ся одної для другої. А тепер не пізнаю єго цілком. Чижби ґрафиня опирала ся? Менї не здасть ся, бо глядить на него нераз так, як ти на повний полумисок, або на збанок вина з паньского стола, до котрого такі бідолахи, як ми, не мають приступу. Нічого не розумію тої послідної забавки нашого пана.

— А може то не забавка — замітив Венедикт. — Може то правдива любов?

— А щож то та твоя правдива любов?

— То така погана хороба, що з мудрого робить дурня, з здорового здохляка, з бундючного забіяки — барана.

— Ха, ха, ха! Фаска лою говорить о любови. Небавом почнуть товсті кабани говорити о розкошах посту. Ти хиба не забув ніколи задля дівчини о печени з дика.

— Аби ти знав, розстроєний флєте, що для моєї Есмеральди забув я не лиш о печени з дика, але й о їді взагалї. Кажу тобі, я лазив кілька тижднів як мара по ночах. Обридли менї полумиски, обридли збани, обрид бубон, труба і піснї. Я так змарнів, що був подібний до сушеного на сонци угоря.

— І як та твоя правдива любов скінчила ся? — спитав Іван, що слухав оповіданя товариша з глумливим усьміхом на вузких устах.

Венедикт махнув рукою.

— Як мала скінчити ся? — відповів. — Так як всї грішні людскі жадоби. Коли я вкінци дірвав ся до чарки любови і напив ся з неї до сита, то ті солодощі так мене змлоїли, що волїю тепер печеню з серни або шинку з дика, бо то здоровійше, і від того честний християнин не марніє.

— Треба було пити собі поволеньки, з розвагою — научав Іван, — так як я роблю, а смаковалоб тобі до нинїшного дня. Але ти, обридливий обжаро, обжирав ся і упивав любовию так само без міри, як мясом і вином, і тому змлоїло тебе.

— Сховай ся! — скрикнув нагле. — Чорний ловчий входить до огорода. Диви, диви, як осторожно закрадає ся. Вітрить звіринну. Бачність!

Ловчий, високий, хороший молодець, закрадав ся дійстно з великою осторожностию. Фіртку отворив без шелесту, стояв кілька хвиль наслухуючи, відтак пішов в глубину огорода, посуваючи ся вздовж мурів.

— Знаєш, що менї здасть ся? — відозвав ся Іван, коли ловчий зник за рядом цитринових дерев. — Або той чорний дїдько любить ґрафиню і заздрістний о пана Вільгельма, або ходить за слїдами трубадура на приказ ґрафа. На кождий случай не завадить бачність, аби нашому панови не стало ся що злого.

Тревало досить довго, заки ловчий вернув тою самою дорогою, котрою прийшов.

Коли фіртка за ним замкнула ся, висунули ся жонґлєри на черевї з укритя.

— Очи і уши держи остро, глядай і слухай — говорив Іван, — бо ловчий не дармо нюхтів по огороді. Певне нема нашого пана і ґрафинї в палатї. Десь разом вийшли, щоби їх лиш не прихопив. Ти міг би розглянути ся трохи на замковій горі, а я буду тут вартувати.

Вже піднимав ся Венедикт, аби виповнити поручене товариша, коли фіртка другий раз скрипнула. До огороду увійшов трубадур з ґрафинею.

— А не казав я? — шепнув Іван. — Рушай тепер чим скорше і поглянь, де подів ся ловчий. А принеси скрипку. Поможемо нашому панови. Заграємо і засьпіваємо тій дурній парі так, що хиба лід будуть мати в жи-

ючі кандидатури: Романчук на Бібрку, Гурик на Станиславів, др. Петрушевич на Сокаль, з Рожнїтова Павлиш на Рудки, др. Окуневский на Городенку, др. Олесницкий на Стрий. о. Давидяк на Жидачів, др. Савчак на Підгайцї і компромісовий кандидат др Король на Жовків. Против п. Барвіньского, котрий буде кандидувати в своїм давнім виборчім повітї бродскім, Русини не поставлять свого кандидата, а в Калуши не рішено ще, хто буде кандидувати.

Новинки.

Львів дня 27 го линия 1901.

— **Цїсарска стипендия**. З початком 1901/2 шкільного року будуть надані на унїверситетї у Відни дві, а на унїверситетах в Празї, Градци, у Львові і Кракові по однїй стипендиї цїсарскій ім. Франц Йосифа-Єлисавети по 300 зр. в золотї. Подаваня, власноручно писані до Є. В. Цїсаря, мають бути заосмотрені: метрикою хрещеня, сьвідоцтвом убожества, сьвідоцтвом іспиту зрілости, взглядно унїверситетскими сьвідоцтвами. Подання треба вносити найдальше до 20-го серпня 1901 р. до ц. і к. ґенеральної Дирекциї Найвисших фондів (K. u. k. General-Direction der A. h. Fonds. k. k. Hofburg) у Відни.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила між иншими на засїданю з дня 24-го линия 1901 р.: затвердити вибір бар. Ад. Бруницкого і Стан. Незабитовского на відпоручників ради повітової до окружної ради шкільної в Городку; визначити Йос. Дивину, управителя школи в Будзанові на другого представителя учительства до окр. ради шкільної в Теребовли; іменувати суплентами: Гр. Турчиньского для II-ої, Стан. Гоммого і Меч. Скибиньского для III-ої, Йос. Тобора для IV-ої і Йос. Крупу для V-ої ґімназиї у Львові; іменувати в народних школах: Едм. Урбанка управителем 4-кл. школи мужеской ім. сьв. Мариї Магдалини у Львові, Казим. Лабенцку молодшою учителькою 6-кл. школи женьскої в Чорткові, Фр. Вишневского управителем 2-кл. школи в Довгій: учителями 1-кл. шкіл: Петра Побігущого в Косові старім, Ром. Майковского в Пневі і Павла Гуменюка в Сокиринцях: перенести суплентів: Стан. Левицкого з ґімн. IV-ої до II-ої у Львові. Стан. Подковича з I-ої ґімназиї в Перемишли до академичної у Львові. Жигм. Скурского з ґімн. IV-ої до V-ої у Львові і Фел. Тобічка з Дембицї до Бродів.

— **Приктична школа кондукторів дорогових**, що істнує при Видїлї краєвім у Львові, розпічне свій новий трилїтний курс з днем 16-го н. ст. падолиста с. р. На курсї тім удїляє ся через пять зимових місяцїв теоретична наука, а через сім лїтних практична. До школи може бути принятих 35 кандидатів. Часть з них дістане стипендиї з краєвого фонду по 50 кор. місячно, другі можуть старатись і евентуально одержати запомогу з повітових і громадских фондів, а инші мали би удержувати ся самі. Речинець вносити подання до Видїлу краєвого назначений до 15 н. ст. вересня с. р. До подання треба долучити метрику (вік лише від 17—30 лїт); сьвідоцтво шкільне, здоровля, убожества, моральности, позволене родичів у малолїтних і які би мав хто сьвідоцтва службові. Подання треба написати власноручно і в нїм виказати дотеперішне занятє. Кандидати мають виказати ся укінченем відповідних шкіл (четвертої кляси школи реальної або ґімназиї або осьмої кляси школи видїлової) і піддати ся в першім тиждни місяця падолиста іспитови вступному, при котрім вимагає ся красного і доброго письма та таких відомостий з математики і ґеометриї, яких вимагає ся в трех низших клясах шкіл реальних. Першеньство мають підофіцири, особливо технїчної бранжі, і кандидати, що вже були занятї при службі дороговій або будівничій.

— **Напад розбійничий.** П. Адам Жук-Скаршевский з Пришови пов. лиманівского виїхав був до своєї маєтности Загаєва в повітї пинчівскім в Росиї, щоби там відобрати один фільварок від посесора. В селї знали о тім і припускали, що він привіз богато гроший на закупно інвентаря. Отже коли Скаршевский положив ся спати, трох злочинцїв добуло ся до его помешканя виймивши шибу в сусїднїй комнатї і отворивши вікно. Злочинцї очевидно припускали, що п. Скаршевский змучений по подорожи, буде твердо спати. Тимчасом він пробудив ся в тій хвили, коли в его комнатї показало ся сьвітло малої сьвічечки, а рівночасно двох злочинцїв кинуло ся на него і стали его душити. Він зразу боронив ся досить успішно, але нараз побачив над собою вістре ножа. Щасливим рухом удало ся єму витрутити ніж, а рівночасно відопхнути ногами злочинцїв. Они вхопили тогди якусь палку і хотїли его вбити, але Скаршевский заслонив ся якось ногами і тогди наробив крику взиваючи людий на поміч. Тогди той, що сьвітив, утїк, а два лишили ся, вхопили Скаршевского за ноги, стягнули на підлогу і тут кинули ся на него та хотїли задушити. Серед тої борби всї три качали ся по земли, аж надбігла служниця, а розбишаки зачувши єї кроки, утїкли, лишаючи ніж і грубу ґузувату палицю на підлозї.

— **В Бориславі** знайдено дівчину незвістного імени, лїт около 18, удушену в житї; нещаслива мала взад звязані руки, а уста заткані. При нїй найдено 15 зр.

— **Зузанна Кріґерова.** Померша сими днями жінка трансвальского президента Павла Кріґера була собі на скрізь правдивою Буркою чистої крови. Она привела свому мужеви 16 дїтий, з котрих 10 ще жиє і під конець свого житя могла начислити більше як 100 душ свого потомства. В своїх молодих лїтах була то собі хороша круглолиця дівчина і мала богато женихів. Розповідають, що тогди Павло Кріґер мав одного разу на підсїню єї батьківскої хати небезпечну суперечку з одним із своїх суперників, якимсь молодим елеґантним Голяндцем з Капляндy. Молода дівчина перепудила ся, що готово прийти до проливу крови і вимогла від Кріґера, котрий тодї славний був із своєї величезної сили, приреченє, що він анї пальцем не рушить свого суперника. Кріґер хоч нерадо але прирік, а тамтой другий став собі ще більше розбирати як перед тим і обиджав его. Кріґер не говорив нїчого на обиди і приймав все спокійно, аж его суперник сїв на коня, щоби вертати домів. Кріґер приступив тогди до коня і вдарив его з цїлої сили кулаком по зауши, так, що кінь,

---

лах замість крови, коли нинї остаточно не зближать ся до себе.

Трубадур і ґрафиня ішли лавровою доріжкою повільним, немов утомленим ходом. Він спустив голову, она глядїла перед себе.

— Який нинї пречудний вечер — почала ґрафиня.

— Дійстно... воркнув трубадур.

І ішли дальше мовчки.

Поступали побіч себе без слова, як колиб не мали собі нїчого сказати, як колиб були собі цїлком чужі, а однако дрожав в них кождий нерв, кипїла кожда капля крови. Руки їх простягались до себе, серця тріпотались так неспокійно, так сильно в грудях, що здавало ся, немов би хотїли вискочити горлом, а — они навіть не дивились на себе.

— Як ті ясміни сильно пахнуть — озвала ся ґрафиня.

— Так, пахнуть — вторував їй трубадур беззвучним голосом.

Чув, що єсть сьмішний. Хотїв щось говорити — не міг. Горло здавив єму жах, як кліщами.

Він, котрому нїколи не бракло гладкого, двірского слова, усьміху і приманчивого погляду, коли яка женщина сподобалась єму, він, котрий кидав любки без жалю, як зужиті списи, став ся супротив ґрафинї незручним, несьміливим, боязливим. Подібний до ученика, червенїв і блїд, загикував ся, говорив без звязи. Гадки мішались єму.

Славний на цїле ґрафство баламут стрітив ся перший раз в житю з правдивою любовію і налякав ся єї сили. Тілько разів сказав собі, що бувби підлим, коли би зрадив довіріє ґрафа, що повинен сейчас покинути замок, тілько разів обіцював собі, присягав, що покине его завтра, позавтра, але его обітницї, наміри і присяги топнїли як сніг під жаром поглядів ґрафинї.

Ідучи побіч Марґаріди лавровою доріжкою, смертельно утомлений, потоптаний безуспішною борбою, чув в собі сердечний плач. Рвали ся в нім всї основи лицарскої душі. Що уважав доси непарушимою сьвятостию — обовязок і честь — блїдло в нім, гасло, засувало ся в тїнь.

— Вільгельме! — сказала ґрафиня голосом ніжним, благаючим.

Трубадур затремтїв і відсунув ся від приманюючої женщини.

А она присувала ся до него.

— Чого мучите себе і мене?

Темні румянцї облили єї лице, єї очи блищали як чорні диямпанти.

Він скоро віддихав, хапав воздух устами; не ставало єму віддиху.

Зараз побіч него стояла ґрафиня. Чув запах єї волося, єї тїла....

Діткнула рукою его рамени... Затряс ся... Кипяток переливав ся в его жилах оголомшуючи его, одурюючи.

— Чи мене так дуже ненавидите, Вільгельме?

Хотїв кинути ся до єї ніг і цїлувати край єї одежі....

Але в тій хвили зачепив ся его меч о галузки корча і єму видалось немов би его хтось з заду вхопив нагле за карк кріпкою рукою.

При боцї носив меч, а той меч висів на білім лицарскім поясї.

— Сьвятий Юриє, борони мене перед нїкчемностию — молив ся в души.

І знов ішли дальше мовчки.

Дійшовши до кінця огороду, вступили на тарасу, з котрої отвирав ся вид на долину, на лїси, на гори.

Густі тїни вечера по заходї сонця почали саме рідшати, відсланяючи під тарасою чорну пропасть, мережану безчисленним множеством синявих сьвітил. То перелїтали сьвятоіваньскі хробачки з травки на травку, з корчика на корчик.

На яснім синім небі рисували ся виразно начерки дерев, хребти лїсів, вершки Корбієрів. Теплий подух червневої ночи окружав замкову гору.

Ґрафиня, сплївши руки на лонї, післала погляд далеко, на всхідний край овиду. Там над вершками буків і дубів, що творили чорну стїну, небо трохи заяснїло. По хвили вихилив ся з під кружева утканого з дубового листя, хребет огненної кулї. Рожевий облачок розливав ся ширше, горів яснїйше, червона, велика куля висувала ся скоро, кидаючи на лїс кровавий відблеск.

Золотий місяць всходив над руссільйонскою долиною.

Ґрафиня оперла свій погляд о кровавий щит. Єї грудь филювала під білою, шовковою одежию, на віях дрожали перлисті сльози.

Нараз озвала ся на другім кінци огорода скрипка. Озвала зойком тихим, як зітхненє сумуючого серця, грала мягко, ніжно, як просьба любови: люби мене, змилосерди ся надї мною...

Ґрафиня притиснула руки до филюючої груди.

— Вільгельме, нехай вам Пресьвятая Мати...

Не могла з себе нїчого більше добути.

Трубадур стояв з опертою на мечи рукою, з очима вплеленими в пропасти.

— Як та чорна безодня манить, як тягне.... — говорила ґрафиня тихо.

Скрипка замовкла. На филях тихого, запашного воздуха розплила ся по огородї солодка пісня, та сама, що чарувала ґрафиню тодї, коли сидїла з Сермондою на бальконї вежі. Жонґлер Іван вкладав в горло цїлу свою душу і до души до серця втискав ся его пристрастний спів.

Місяць посував ся ід серединї неба, тут і там блисли звізди, пригасаючи і знов запалюючись, торжественна тишина ночи ішла над долиною.

Ґрафиня приступивши до поруча над пропастию, перехилила ся говорячи:

— Як блудні огники манять ті золотї хробачки...

І перехилила ся ще більше через поруче.

— Марґарідо! — скрикнув наляканий трубадур.

як би грім вдарив в него, перевернув ся відразу неживий на землю, а з конем перевернув ся і їздець, котрий зломив собі ногу. Коли дівчина єму за то дуже докоряла, відповів Крігер з цілим спокоєм, що він впреції лиш коня вдарив а не їздця. Теперішне поколїнє знало паню Крігерову лиш яко грубу, стару жінку Бурску, котра навіть і тоди, коли єї муж став головою трансвальскої держави і богатим чоловіком, господарила так само як і давнїйше; убрана в чорну спідницю і в чорний капелюх від сонця, з засуканими рукавами брала ся до першої лїпшої роботи; полїтика і товариські сходини та забави єї нічого не обходили; она пильнувала лиш того, щоби добре продати тютюн, котрий сама випродукувала. Крігер дуже мало коли показував ся на публичних і торжественних зборах а жінка єго таки нїколи не виходила між люди. Ціле єї житє було лиш для хати і в хатї. Варила, обшивала, робила каву і в тім напрямі трудила ся невсипущо. Єї чоловік не носив инших скарпиток лиш такі, які єму зробила єго жінка. Коли Крігер перший раз їхав новою зелїзницею з Преториї до Йоганесбурґа, она зачала була рішучо тому противити ся, бо уважала льокомотиву за річ небезпечну, підчас коли була переконана, що нема в сьвіті коня, котрому би Крігер не дав ради. Коли якийсь Анґлїєць дарував Крігерови два величезні камінні льви, котрі стоять тепер перед палатою президента, она була їм рішучо противна і казала, що той дарунок Анґлїйця не принесе щастя. Може й вгадала!

ТЕЛЕҐРАМИ.

Софія 27 липня. Болгарска телеґрафічна аґенция перечить поданим в заграничних часописях вістям, немов би кн. Фердинанд наміряв оголосити себе королем та немов би гостина вел. князя Александра Михайловича в Варні і Бурґас мала стояти в звязи з тим наміром.

Зальцбурґ 27 липня. Зальцбурґский сойм по звичайних промовах закрито вчера окликами в честь Цїсаря.

Відень 26 липня. В понедїлок дня 29 с.м. як в перші роковини смерти італїяньского короля Гумберта відбуде ся в костелї Августинів тиха служба Божа.

Париж 27 липня. В честь прибувшого сюди посла французского в Пекінї, Пішона, намірений єсть ряд торжеств. Пішон одержав довгу відпустку, почім буде іменований ґубернатором в Тунісї.

Льондон 28 липня. Сельсбері предложив палатї льордів біль, зміняючий титул короля, котрий має звучати: „король Сполученого королївства Великої Британїї і Ірляндиї, оборонець віри, цїсар Індиї.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год

Зі Львова

посп.	особ	
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольового, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	10·20	„ Белзци, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$, в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольового лиш від $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Гримайлова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	
приходить		
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Скольового, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·55		„ Червівцїв
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Скольового, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	7·36	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{16}/_{6}$
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сяноки
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Скочив і обіймив ґрафиню.

Она зломила ся в єго обіймах як билина цьвіту, безсильна, тремтяча, зарумянена.

— Люблю... люблю тебе... — шептали єї уста пристрастним шепотом.

Він пригорнув улюблену, найдорожшу женщину до грудий, притулив єї, обіймив раменем.

Єго опір був зломаний, обовязок і лицарска честь розприсли ся в куснї, як крихке скло.

Їх серця, душі злили ся, уста злучили ся; забули о цілім сьвітї, бачили, чули, бажали лиш себе.

А понад ними ішла филя піснї, а з гори, з неба, споглядав цїлий місяць, сиплючи на них цїлі потоки свого блїдого, зрадливого сьвітла...

VI.

Ґраф Раймон був в знаменитім настрою. Не встав як то звичайно робив по снїданю від стола, але велїв собі подати солодкого вина, тїст і розмавляв з женою і трубадуром.

Вернув нинї рано до дому по двотижневій неприсутности. Був вдоволений з виправи; бо покарав непослушних ленників.

— Той зухвалий Роберт — оповідав — боронив ся як чорт, котрому ангели відбирають добру душу. Не маєте понятя, як був той опришок відважний. Сам стояв на мурі свого замочку, сам всував камінє до машин, сам побивав нас ними і разив стрілами з луку. Коли ми вдерли ся до середини кріпости і перебили всїх єго людий, він сам один не хотів віддати меча. І ми не були би єго взяли живцем, колиб не стріла, що застрягла в єго оцї. Жаль менї було вішати такого молодця. Але я мусів то зробити для приміру, аби инших бунтівників відстрашити від непошанованя права. Не хотів слухати моїх судиїв і тому погиб ганьблячою смертию злочинця. А шкода, бо хоробрий був вояка.

— Як бачу не жалуєте виправи — замітив трубадур.

— Я знаменито бавив ся в поли. Чотири замки зрівнав з землею, двіста вояків післав на тамтой сьвіт, трех лицарів повісив. Буде тепер в ґрафстві спокій на кілька місяців. А ви як бавили ся за той час? Червоний замок певне лунав піснию, ваші жонґлєри дерли ся від рана до вечера, виполошуючи куни з подів і сови з веж. Уявляю собі, як тут було весело.

Трубадур підніс до уст чашу, аби закрити румянець, що обливав поволи єго лице, посуваючи ся до чола; ґрафиня похилила ся низько над срібним тарелем з овочами.

Ґраф поглянув на гостя і жену уважно. Жовтий блеск підозріня мигнув в єго зїницях.

— Виглядаєте — немов би на себе ґнївали ся — сказав, не спускаючи з них очий. — Скажіть, о що вам пішло? Погоджу вас....

— Щож знов?... Я нїколи не сьмів би... воркнув заклопотаний трубадур.

З гнучкостию і хитростию жіночої вдачі, порозуміла ґрафиня від разу небезпечність хвилї.

— Погадай собі, пан Вільгельм не хоче уложити для мене піснї, бо каже, що ти може обидив би — відозвала ся ґрафиня, стараючи ся в ґрафі убити підозрінє в самім завязку.

— Лише о то? — розсьміяв ся ґраф. — Не бійте ся, Вільгельме, не обиджу ся. Противно. Вигадуйте собі в честь моєї жени тілько пісень і серенад, кілько лиш вам сподобає ся. Хваліть єї уроду, принаду і честноти; женщини люблять, аби їх хвалити. Я й сам радо послухаю ваших пісень.

Трубадур мовчав. Єго лицарска душа мерзлась неправдою.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).